

AMENDA PENALĂ. ÎNLOCUIREA AMENZII PENALE CU PEDEAPSA ÎNCHISORII

DRD. CRIȘAN CONSTANTIN MIRCEA

Conform art. 425 Cod procedură penală, privind punerea în executare a pedepsei amenzii penale, persoana condamnată la pedeapsa amenzii este obligată să depună recipisa de plată integrală a amenzii la instanța de executare, în termen de 3 luni de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

Când cel condamnat se găsește în imposibilitatea de a achita integral amenda în termenul de 3 luni, prevăzut de lege (Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor), instanța de executare, la cererea persoanei condamnate, poate dispune eșalonarea plății amenzii, pe o perioadă de cel mult 2 ani, în rate lunare.

În cazul de neîndeplinire a obligației de plată a amenzii, sau de neplată a unei rate, instanța de executare comunică un extras de pe aceea parte din dispozitiv care privește aplicarea amenzii, organelor competente, în vederea executării amenzii potrivit dispozițiilor legale privind executarea silită a creanțelor fiscale și cu procedura prevăzută de aceste situații.

Când persoana condamnată nu face dovada plății amenzii nici ulterior datei rămânerii definitive a hotărârii și nici după sesizarea instanței (deși aceasta a fost legal citată), instanța va considera, că această persoană se sustrage cu rea credință de la plata amenzii deci de la executarea acesteia.

Conform art. 63¹ Cod penal, dacă cel condamnat se sustrage cu rea credință de la executarea amenzii, instanța de judecată poate înlocui această pedeapsă cu pedeapsa închisorii, în limitele prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită, ținând seama de partea din amendă care a fost achitată.

Pentru a se face dovada că persoana condamnată la pedeapsa amenzii penale, se sustrage cu rea credință de la plata acesteia sau a unei rate, va trebui ca Biroul executării penale să se documenteze cu privire la persoana condamnată cu privire la următoarele aspecte: dacă locuiește cu forme legale la adresa menționată în sentința de condamnare; dacă nu și-a schimbat domiciliul între timp; dacă are venituri care să îi asigure existența lui și familiei sale, dacă lucrează cu sau fără carte de muncă, dacă nu este plecat la muncă în străinătate; dacă posedă bunuri mobile sau imobile, precum și cu privire la alte date pe care le consideră necesare în vederea executării sentinței de condamnare.

Consider că “sustragerea cu rea credință” de la plata amenzii, a unei rate ori a unor rate din aceasta, ar trebui reglementată de către legea penală, respectiv Codul penal, în Titlul VIII privind “Înțelesul unor termeni sau expresii în legea penală”, pentru a nu fi lăsat loc de interpretări către părțile interesate respectiv persoanele condamnate, aparătorii acestora cât și de către instanța de judecată.

De asemenea va trebui să se țină seama de către instanța de judecată la aplicarea pedepsei cu amenda penală cât și când este sesizată de Biroul executării penale, pentru neplata amenzii cu rea credință, în vederea transformării ei în închisoare, de vârsta persoanei condamnate, avându-se în vedere că au fost înregistrate nenumărate cazuri de transformare a amenzii penale în închisoare la persoane fără venituri și care aveau o vârstă foarte înaintată (75-87 ani).

BIBLIOGRAFIE

- [1] Codul penal român, Editura Hamangiu, București 2006
- [2] Codul de procedură penală român, Editura Hamangiu, București 2006
- [3] Decizia nr. 154 din 26 februarie 2001 a Curții de Apel Galați
- [4] Legea nr. 275/2006, privind executarea pedepselor